

ZAFER ÇELENKLERİ ÖRECEĞİMİZ GÜNLER YAKINDIR

Ankara İİ Örgütü'nün düzenlediği "Faşizme Hayır" toplantısında yapılan konuşmanın Çark Başak'ta çıkan özeti, 11 Mart 1977.

Seçim yılına girilmiş bulunması kamuoyunun dikkatini seçimler üzerinde topladı. Seçimler, tarihi öne alınsa da, alınmasa da, gündemin birinci maddesi haline gelmiş bulunuyor. Ne var ki, seçimler çok önemli bir konu olmakla beraber, Türkiye'nin temel sorunu, içinde bulunduğumuz günlerde, faşist tırmanışın geriletilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin korunup geliştirilmesi, genişletilmesidir. Bu sorun ise, seçimlerle de ilişkili olmakla beraber, seçim konusunu aşan, toplumsal yapı ile bağlantılı bir sorundur. Faşizme karşı olan kimi demokratik, ilerici çevreler ve yazarlar faşizmin geriletmesini, demokrasinin korunmasını önümüzdeki seçimlerde CHP'nin tek başına iktidar olabilmesine, bunun için de gerekli oy çoğunluğunu elde edebilmesine bağlamaktadırlar. Bizim görüşümüze göre bu tutum sorunu, çok yüzeysel bir biçimde, çok fazla, basitleştirerek, bunun için de özünü gözden kaçırarak ele almaktır.

Anti-demokratik baskıların, faşizmi tırmandırmanın sorumlusu yalnızca Milliyetçi Cephe iktidarı, bu iktidarı oluşturan partiler değildir. Öyle olsaydı, onların iktidardan gidip yerine CHP'nin gelmesiyle sorun çözülür, faşizm tehlikesi önlenir, toplumsal demokratikleşme serbestçe gelişebilme olanağına kavuşabilirdi. Ama gerçek durum öyle değil. Anti-demokratik baskılar, faşizmin tırmanışı toplumsal yapıdan doğuyor. Türkiye emperyalist-kapitalist dünyaya bağımlı geri kapitalist bir ülke. Sermaye sınıfları ekonomik ve politik egemenliğe sahip durumda. Demokratik hak ve özgürlüklerin korunup geliştiği; işçi, emekçi kitlelerin ekonomik ve politik örgütlenişinin ve mücadelesinin, tümüyle demokratik toplumsal muhalefetin hızlanıp yükseldiği koşullarda bu sermaye sınıflarının geri kapitalist düzeni ve kendi ekonomik ve politik egemenliklerini sürdürebilmeleri çok zorlaşır. Anti-demokratik baskılar, faşizan uygulamalar, saldırılar, cinayetler bu durumdan kaynaklanıyor. Bu konuya ilişkin olarak, önemli bir gözleme de dikkat çekmek isterim. Üçüncü dünya denilen geri ülkeler arasında göreceli olarak hızlı bir sanayileşme gösteren ülkelerin hemen hemen hepsi açık tam boy faşist rejimler altındadır, bir ikisinde de kısıtlı, baskıcı bir tür demokrasi hüküm sürmektedir. Nedeni, az önce belirttiğim sosyolojik olgudur.

Türkiye'de işçi sınıfı, kol ve kafa emekçisi kitleler gittikçe sola kaymakta, suskun çoğunluk olmaktan çıkmakta, politik bilinç ve mücadele çizgileri yükselmektedir. Bu olgu egemen sınıfları, kendi aralarındaki ayrışım ve sürtüşmelere rağmen, birleşmeye itelemektedir. Özellikle burjuvazinin sanayici çıkarları kesimi gittikçe konuşkan, taleplerinde ısrarlıdır ve hem kendi aralarında, hem burjuvazinin çeşitli kesimleri arasında dayanışmayı, birlikteliği oluşturup geliştirme çabası içindedir.

Kapitalistleşme süreci ilerledikçe burjuvazi içindeki ayrışmalar, sürtüşmeler daha belirginleşip su yüzüne vurmaktadır. Ancak öte yandan, ele geçirdikleri artık değeri, gelir dağılımlarındaki paylarını büyültme ve demokratik toplumsal muhalefeti baskı altına alma konularında duydukları zorunluluk onları birleştirmektedir. Sınıflararası güç dengelenmeleri söz konusu olduğunda, burjuvazi içindeki ayrışım ve sürtüşmeleri abartmamak ve burjuvazinin sınıfsal egemenliğini ve çıkarlarını korumadaki hırslı kararlılığını, politik tecrübe ve hünerlerini asla küçümsemek gerekir. Burjuvazinin zaafalarını abartmak, gücünü küçümsemek, demokratik hak ve özgürlükleri koruma ve geliştirmeye ilişkin kısa vadeli hesapları kolayca boşa çıkarabilir.

Büyük burjuvazinin ve ortaklarının ekonomik ve politik gücünü kıracak karşı güç işçi, emekçi kitlelerin, toplumun tüm demokratik güçlerinin bilinçli ve birleşik gücüdür. Sayısal açıdan bunlar ezici çoğunluğu oluşturur. Ama sayısal güç, nitel güç haline dönüştüğü zaman ve ölçüde, yani örgütlü, bilinçli, mücadeleci etkin güce dönüştüğündedir ki, ancak, toplumun gelişimini kesin belirler. Türkiye’de işçi sınıfının ekonomik-politik ve ideolojik mücadelesi ve tümüyle demokratik toplumsal muhalefet gittikçe yükselmekle beraber, örgütlü ve bilinçli tek bir bütüne dönüşmüş değildir. Bu dönüşümü sağlayacak strateji kesinlikle böyledir. Hiç unutulmasın ki, II. Dünya Savaşı öncesinde ve sonrasında çeşitli ülkelerde faşist rejimler, büyük halk yığınları bilinçli birleşik bir güç olarak gereğince harekete geçirilemediği için toplumların gidişine el koyma ve kanlı, zalim yönetimlerini sürdürme olanağını bulmuşlardır. Hitler Nazizmi böyle gelmişti, Pinochet faşizmi böyle geldi.

Önümüzdeki genel seçimler konusunu bu çerçevede içinde ele almak ve değerlendirmek gerekir. İktidar sorunu yalnızca bir oy çoğunluğu sorunu değildir. İktidarın toplumsal dayanaklarının bilinçli ve mücadeleci birliği, bütünlüğü sorunudur. Kısacası, sayısal -nicel- çoğunluğun nitel çoğunluğa dönüşülmesi sorunudur. Emperyalizmi ve faşizmi geriletecek, demokrasiyi geliştirip sağlam raylara oturtacak güç bu nitel güçtür. Çünkü emperyalizmin ve faşizmin toplumsal dayanakları olan egemen sermaye sınıflarına karşı dengeyi tutacak ve bu dengeyi sürekli ulusal bağımsızlıktan ve demokrasiden yana değiştirebilecek toplumsal güç budur. Bu nitel güç oluşturulup harekete geçirilmezse, tüm potansiyeli ile aktif güce dönüştürülemezse, sayısal çoğunluk elde edilip iktidara gelinebilir ama gerçek iktidar, iş başaran güçlü iktidar olunmayabilir.

Bu tahlil ve değerlendirmelere dayanarak ki, Türkiye İşçi Partisi Cumhuriyet Halk Partisine emperyalizme ve faşizme karşı ortak bir mücadele platformu oluşturmayı ve bu platform üzerinde güç ve işbirliği etmeyi önermiştir. Böyle bir platformun oluşturulmasına gidilirse, genel seçimlere ilişkin olarak da uyumlu bir tutum ve davranış biçimi üzerinde anlaşmaya varılabilir. Bu biçimin saptanmasında tek geçerli ölçüt, demokratik toplumsal muhalefetin seçimlerde ve sonucunda parlamentoda en etkin ölçüde temsil edilebilmesidir. Sorun bu ölçüt açısından ele alınınca, Türkiye İşçi Partisi için tek seçenek seçimlere girip girmemek değildir. Başka seçenekler de vardır.

Hemen belirteyim ki, bu seçenekler arasında Türkiye İşçi Partililerin CHP listelerinde bağımsız adaylar olarak kontenjandan yer alması yoktur. Her ne yoldan

ve her ne biçimde olursa olsun parlamentoya girmek, başkasının arabasına bine rek oraya gitmek diye bir hırslımız yoktur. Parlamentoda olmak kendi başına bir şey ifade etmez. Parlamentoda bulunmak toplumdaki gücünüzden geliyorsa, kendi gücünüzle oraya girmişseniz, parlamento çalışmalarınızda etkinliğiniz olur. Parla mentoya giremezseniz de güçsüzsünüz demek değildir. Çünkü gerçek güç sayısal olmaktan çok niteldir ve nitel güç ergeç sayısal güce dönüşür. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi gücünü işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde örgütlenişinden alır. Seçim kanununun alınan tüm oyların tam değerlendirilmesini önliyen anti-demokratik hükümleri nasıl olsa bir gün aşılır. Sosyalist hareket, toplumsal gelişmenin doğrultusunu ve onun gereklerini esas alır; stratejisini ve taktiğini ona göre saptar. Geçici yüzeysel başarılar peşinde değil, kalıcı sonuçlar alma peşindedir.

Partimiz bu anlayışla ve işçi sınıfımıza, emekçi halkımıza karşı sorumluluğunun tam bilinci içinde, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm çizgisinden bir milim bile şaşmaksızın mücadelesini sürdürecektir. Emperyalizme ve faşizme karşı ortak bir mücadele platformu oluşturmak ve o platformun ekseni etrafında demokratik toplumsal muhalefeti birleştirip geliştirmek gündemimizin birinci maddesi olarak kalacaktır.

Türkiye İşçi Partisi kurulduğunda küçük, ama sağlıklı ve sağlam bir tohum gibiydi, işçi sınıfımızın bereketli topraklarına atılmış bir tohum. Bereketli topraklara atılan her sağlıklı ve sağlam tohum gibi Türkiye İşçi Partisi de kısa sürede filiz verdi, hızla boy atıp yükseldi. Henüz körpe ama gürbüz dallarında aydınlık yarınların çiçekleri şimdiden tomurcuklanmıştı. Bu çiçeklerden zafer çelenkleri öreceğimiz günler hiç de uzak değildir.

Çark Başak, Sayı 26-27, 16 Mart 1977